

— Мълчи глупачко! крѣснала Ана. Ако ти не идешъ въ гората за теменуги, азъ ще те изпѣдя отъ тука. Майката уловила Мария за ржката, изтласкала я на двора и заключила вратата.

Бѣдното момиче съ плачъ трѣгнало за гората. То не подозирало даже, че искатъ да го затриятъ. Навредъ снѣгътъ покривалъ пжтеки-тѣ. Мария измрѣзнала, разтреперала се отъ студения вѣтрѣ, огладнѣла и по едно врѣме се изгубила. Тя желаяла смъртъ, да се отърве по-скоро отъ този нещастенъ животъ. Както вървѣла плачешката изъ гората, забѣлѣзала не далечъ на високо свѣтлина отъ огънь. Полека-лека тя се изкачила на канарата, дѣто билъ огънътъ. Около огъня били наредени 12 голѣми камъни, а на всѣки камъкъ седѣла човѣшка фигура, облѣчена въ дреха и до вежди нахлупена съ качулка.

Дрехитѣ на три фигури били бѣли като снѣгъ, на други три — зелени като трѣва. на трети — желти като озрѣла ржжъ и на четвърти — синьо-червени като на озрѣло грозде. Тѣзи 12 фигури, които мълчишката седѣли край огъня, били мѣсецитѣ на годината.

III.

Мария познала януари по дългата му бѣла брада. Само той държалъ въ ржцѣтѣ си тояга. Бѣдното момиче тихо се приближило до тѣхъ и съ трепетъ проговорило:

— Позволете ми, господа, да се постопя на вашия огънь, защото съмъ измрѣзнала отъ студъ.

Януари си поклатилъ главата въ знакъ, че е съгласенъ. Той запиталъ Мария отъ кждѣ и защо е дошла въ гората по това врѣме.